

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 81.816 van 14 juli 1999
in de zaak A. 62.691/VII-18.254.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat I. CERKEL,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brugmannlaan 617

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Indiase nationaliteit, op 10 maart 1995 heeft
ingediend om de vernietiging te vorderen van de
beslissing van 20 januari 1995 van de Vaste
Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste
Nederlandse Kamer, waarbij wordt geweigerd hem als
vluchteling te erkennen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 2 december
1997 die de neerlegging ter griffie van het verslag en
van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag
aan partijen en gezien de laatste memorie van de
verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 12 mei 1999
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 juni
1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad
D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
K. MESSENS die, loco Advocaat I. CERKEL verschijnt
voor de verzoekende partij, en van Advocaat E.
MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt
voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat verzoeker, van Indiase
nationaliteit, op 20 november 1990 in België aankomt
en op 21 november 1990 de status van vluchteling
aanvraagt; dat deze aanvraag op 7 september 1994 door
de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de
staatlozen wordt verworpen; dat verzoeker tegen deze
weigeringsbeslissing op 14 september 1994 beroep
aantekent bij de Vaste Beroepscommissie voor
vluchtelingen ; dat op 9 november 1994 de bijzitter
van de Eerste Nederlandse Kamer beslist dat het beroep
dat "kennelijk ongegrond voorkomt", zelf als
alleenrechtsprekend lid te behandelen; dat het beroep
wordt opgeroepen op de zitting van 30 november 1994;
dat op deze zitting verzoeker, bijgestaan door zijn
raadsman, wordt gehoord; dat op 20 januari 1995 de

gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing neemt waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd; dat deze beslissing op de volgende redengeving steunt :

"1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat appellant voorhoudt lid te zijn geweest van de 'All India Sikh Student Federation' (AISSF); dat hij driemaal werd gearresteerd (op 26 oktober 1987 met vrijlating na vier dagen, in november of december 1989 met vrijlating na drie of vier dagen, op 16 juni 1990 met vrijlating na acht of tien dagen); dat hij na zijn laatste vrijlating naar Ludhiana reisde, waar hij bij een vriend verbleef; dat hij met een vals paspoort in november 1990 te New Delhi aan boord geraakte van een vliegtuig met bestemming Frankrijk; dat hij vervolgens na enkele dagen per auto naar België doorreisde;

2. Over de gegrondheid.

Overwegende dat appellant zelfs geen begin van bewijs omtrent zijn reisweg en zijn feitenrelaas bijbrengt;

Overwegende dat de tegenstrijdigheden, vastgesteld door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch in het beroepsverzoekschrift noch ter zitting worden weerlegd;

Dat dergelijke tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van appellant aantasten;

Overwegende dat appellant ter zitting stelt tijdens zijn verblijf te Ludhiana voor zijn vertrek uit India, geen problemen te hebben gehad maar dat hij aldaar niet meer actief kon zijn voor zijn partij;

Dat hij in antwoord op de vraag naar zijn huidige activiteiten in het AISSF, stelt niet meer actief te zijn;

Dat een binnenlands vluchtalternatief derhalve mogelijk is;

Overwegende dat appellant niet kan aannemelijk maken dat het AISSF, in het licht van zijn voorgehouden beperkte politieke activiteiten en kleine problemen met de overheid, zijn reis heeft gefinancierd;

Overwegende dat appellant niet kan aannemelijk maken waarom hij geen asiel heeft gevraagd in Frankrijk, een land dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 heeft geratificeerd;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat,
in hoofde van appellant geen vrees voor vervolging
in de zin van artikel 1, A(2), van het voormeld
Verdrag van Genève kan worden in aanmerking
genomen;

3. Over de opgeworpen rechtsmiddelen.

3.1. Overwegende dat appellant onder punt 6 van zijn beroepsverzoekschrift stelt alle redenen van de bestreden beslissing te hebben weerlegd en dat derhalve, gelet op het waarschijnlijke verstek van de geïntimeerde, d.i. de Belgische Staat, zijn beroep gegrond dient te worden verklaard;

Overwegende evenwel dat door de devolutieve kracht van het beroep de hele zaak op de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen is overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen;

Dat de Vaste Beroepscommissie derhalve in het kader van haar declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling, aan de hand van alle elementen van het administratief dossier en na een grondig verhoor van de appellant de zaak volledig herneemt;

Dat de rechtspleging voor deze Commissie van inquisitoriale aard is, hetgeen inhoudt dat de behandeling van de zaak niet afhankelijk is van de wil van de partijen en dat de Commissie niet verplicht is zich in haar motivering te beperken tot de beantwoording van de door de partijen ingeroepen middelen;

Dat het verstek van een partij of van beide partijen en de volledige weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing niet uitsluitend determinant zijn voor de al dan niet erkenning van de hoedanigheid van vluchteling;

Dat het middel derhalve niet kan worden aanvaard;

3.2. Overwegende dat appellant bij zijn ter zitting neergelegde besluiten onder punten 1 en 2 de onbevoegdheid van de bijzitter opwerpt bij gebreke in het bundel vooreerst van een beschikking, die de zaak aan de eerste kamer toewijst, en vervolgens van een beschikking, die de bijzitter in onderhavige zaak aanduidt;

Overwegende dat geen enkele wettelijke of reglementaire bepaling poneert dat het dossier dergelijke beschikkingen moet bevatten;

Dat het middel derhalve niet kan worden aanvaard;

Overwegende dat appellant onder punt 3 van zijn besluiten de redactionele techniek van de aanhef van de beschikking van 9 november 1994 aanvecht;

Dat zulks evenwel niet dienend is;

Dat het middel niet kan worden aanvaard;

Overwegende dat appellant onder punten 4, 5 en 6 van zijn besluiten het middel opgenomen onder punt 6 van zijn beroepsverzoekschrift herneemt met toevoeging dat de beschikking van 9 november 1994 niet gemotiveerd is;

Overwegende dat ter weerlegging van appellants stelling kan verwezen worden naar de motivering hiervoor onder rubriek 3.1.;

Dat er bovendien wordt op gewezen dat de beschikking van 9 november 1994 werd genomen alvorens recht te doen, zodat artikel 149 van de Grondwet niet van toepassing is;

Dat het middel derhalve niet kan worden aanvaard";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van het oude artikel 97 van de Grondwet, thans artikel 149 van de gecoördineerde Grondwet, artikel 1, A, 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat verzoeker het middel als volgt ontwikkelt :

"ENIG MIDDEL - EERSTE ONDERDEEL

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag tot erkenning als vluchteling ongegrond om vier redenen :

1. er zijn tegenstrijdigheden
2. een binnenlands vluchtalternatief is mogelijk
3. het is niet aannemelijk dat de A.I.S.S.F. de reis van verzoeker betaald heeft.
4. verzoeker heeft geen asiel aangevraagd in Frankrijk.

ad 1.

De eerste reden stelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van verzoeker aantasten.

In de Westerse samenleving bestaat een redenering echter uit twee premissen (de Major en de minor) en een konklusie.

De bestreden beslissing geeft de major niet.

ad 2.

De tweede reden stelt dat 'een binnenlands vluchtalternatief derhalve mogelijk is'.

Deze zinsnede stelt niet dat de exceptie van de interne vlucht voorhanden (is).

Zij stelt enkel dat ze mogelijk is.

ad 3.

De derde reden stelt dat het niet aannemelijk is dat de A.I.S.S.F. de reis van verzoeker betaald heeft.

De definitie van vluchteling heeft het echter over een vrees ingeval van terugkeer. De wijze waarop men naar het grondgebied waar men zich vluchteling verklaart komt heeft hiermee niets te maken.

ad 4.

De vierde reden stelt dat verzoeker geen asiel heeft aangevraagd in Frankrijk.

Ook op het grondgebied heeft verzoeker geen asiel aangevraagd.

Hij heeft zich daar enkel vluchteling verklaard.

Op het grondgebied van de Franse Republiek diende verzoeker zich geen vluchteling te verklaren, vermits hij binnen de drie maanden na het verlaten van Indië op het grondgebied is aangekomen.

BESLUIT

Geen enkele van de aangevoerde redenen kan het dispositief staven.

ENIG MIDDEL - TWEEDE ONDERDEEL

De bestreden beslissing stelt dat de procedure inquisitoriaal is.

Dit wordt echter niet gemotiveerd.

ENIG MIDDEL - DERDE ONDERDEEL

De bestreden beslissing stelt dat de kritiek op de aanhef van de beschikking dd 09.11.1994 niet dienend is.

Is de aanhef dan ook niet dienend?

ENIG MIDDEL - VIERDE ONDERDEEL

De bestreden beslissing stelt dat art 149 van de Grondwet niet van toepassing is op een beschikking alvorens recht te doen.

Art 149 van de Grondwet is echter van toepassing op elk vonnis (DUMON, F., 'De la motivation des jugements et de la foi due aux actes', J.T., 1978, 465; ALEN, A., (ed.), Treatise on Belgian Constitutional Law, Deventer, Kluwer, 1992, nr. 221)

ENIG MIDDEL - VIJFDE ONDERDEEL

De bestreden beslissing stelt niet wanneer en door wie de aanvraag van verzoeker ontvankelijk werd verklaard.

ENIG MIDDEL - ZESDE ONDERDEEL

De bestreden beslissing let op de wet van 15.12.1980 zoals gewijzigd door de wet van 6 mei 1993

De aanvraag van verzoeker tot erkenning als vluchteling dateert echter van voor die datum.";

Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, het volstaat dat de Vaste Beroepscommissie

-zoals ze heeft gedaan- duidelijk aangeeft waarom de aanvraag van de vreemdeling naar haar oordeel moet worden verworpen; dat haar redengeving niet noodzakelijk onder de vorm van een syllogisme moet zijn opgebouwd; dat de zinsnede dat "een binnenlands vluchtalternatief mogelijk was" net hetzelfde betekent als dat "er een mogelijkheid tot interne vlucht voorhanden was"; dat verzoeker wijst op een betekenisverschil dat er in werkelijkheid geen is; dat de onwaarschijnlijkheden in het relaas omtrent de wijze waarop men zijn land heeft verlaten door de bevoegde instanties in aanmerking kunnen worden genomen, daar ze de geloofwaardigheid van het verhaal van de asielzoeker aantasten; dat de bestreden beslissing niet stelt dat verzoeker verplicht was in Frankrijk asiel aan te vragen doch wel dat hij niet aannemelijk kon maken waarom hij zich niet in het eerst binnengekomen land vluchteling heeft verklaard; dat het onvermogen om voor de Vaste Beroepscommissie een redelijke verklaring voor de afwezigheid van een asielaanvraag in Frankrijk te geven, een bijkomend motief was om aan de geloofwaardigheid van verzoekers verhaal te twijfelen; dat, wat het tweede onderdeel betreft, zo de Vaste Beroepscommissie gehouden is haar beslissing met redenen te omkleden, zij geenszins verplicht is de motieven van haar motieven mee te delen; dat, wat het derde onderdeel betreft, in de bestreden beslissing geenszins gesteld wordt dat de aanhef van de beschikking van 9 november 1994 niet dienend is, doch enkel dat verzoekers kritiek op deze aanhef niet dienend is; dat, wat het vierde onderdeel betreft, de vraag of de beschikking waarbij de voorzitter of de door hem gemachtigde bijzitter beslist het beroep zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen met redenen omkleed moet zijn, geen belang vertoont nu de beschikking van 9 november 1994 genoegzaam is gemotiveerd door de overweging dat op

zicht van het beroepschrift "het beroep kennelijk ongegrond voorkomt"; dat, wat het vijfde onderdeel betreft, geen enkele bepaling voorschrijft dat in de beslissing van de Vaste Beroepscommissie een vermelding betreffende het ontvankelijk verklaren van de aanvraag moet worden opgenomen; dat, wat het zesde onderdeel betreft, de wet van 6 mei 1993 tot wijziging van de vreemdelingenwet vanaf haar inwerkingtreding onmiddellijk van toepassing was op de nog hangende aanvragen; dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien juli 1900 negenennegentig, door :

de HH. D. MOONS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad

K. VANHOUTTE,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.